

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 100:

Forslag til lov om medlemskab af folkekirken, kirkelig betjening og sognebåndsløsning.

Af kirkeministeren (Torben Rechendorff).
(FremSAT 30/1 91. Første behandling 8/2 91. Betænkning 3/5 91. Anden behandling 16/5 91).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 116 stemmer.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 73:

Forslag til lov om råstoffer.
Af miljøministeren (Per Stig Møller).
(FremSAT 23/1 91. Første behandling 19/2 91. Betænkning 22/5 91).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-3, ændringsforslag nr. 1, § 4, således ændret, §§ 5-13, ændringsforslag nr. 2, § 14, således ændret, § 15, ændringsforslag nr. 3, § 16, således ændret, §§ 17-46, ændringsforslag nr. 4, § 47, således ændret, § 48, ændringsforslag nr. 5, § 49, således ændret, og §§ 50-53 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 74:

Forslag til lov om miljøbeskyttelse.
Af miljøministeren (Per Stig Møller).
(FremSAT 23/1 91. Første behandling 19/2 91. Betænkning 22/5 91).

Der var stillet 42 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Glønborg (KRF):

Jeg vil gerne henlede nogle partiers opmærksomhed specielt på ændringsforslag nr. 27, stillet af Kristeligt Folkeparti og tiltrådt af Fremskridtspartiet og Centrum-Demokraterne. Jeg vil specielt henvende mig til de to regeringspartier, De Konservative og Venstre, og indtrængende henstille, at man her forsøger at være venlig over for det erhvervsliv, som man så ofte taler positivt om.

[Glønborg]

Jeg vil også specielt henvende mig til Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti, som ofte i denne sal har talt varmt for borgernes retsbeskyttelse. Jeg vil gerne spørge de to partier, om man ikke regner virksomheder med til almindelige borgere. Det drejer sig om at sikre borgere, som kan komme ud for en urimelig behandling af systemet, deres retssikkerhed, en let adgang til at opnå den ret, som man med rimelighed må have til at få sine udgifter dækket eller refunderet, når det viser sig, at man er totalt uskyldig i det, man har været mistænkt for.

Derfor må jeg sige, at min undren vil være stor, hvis disse fire partier ikke vil kunne støtte det ændringsforslag, jeg har stillet.

Gade (SF):

Det foreliggende lovforslag har en lang forhistorie. Det er sådan, at en lang række af de ændringsforslag, som miljøministeren fremsætter her, er fremkommet under forhandlinger mellem Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF i den tidligere regering under den tidligere miljøminister. Det er derfor naturligt for SF, at en lang række af de ændringsforslag, der dengang blev enighed om mellem de tre partier, nu bliver stemt ind i loven. Dermed bliver der samlet tale om, at loven bliver forbedret i forhold til det udspil, der forelå, da den forrige miljøminister fremsatte lovforslaget første gang.

Jeg vil især understrege forbedringerne på området forsigtighedsprincippet. Jeg tror, at vi her foretager et spring i miljølovgivningen, som det er vigtigt at få understreget. Det er også vigtigt for den praksis, der skal komme, når denne lov skal bruges, at forsigtighedsprincippet understreges, så det ikke kun bliver til fine ord i loven.

Vi har hele tiden været tilfredse med, at begrebet renere teknologi har en vigtig plads i lovgivningen her, og vi er også tilfredse med det signal, der ligger i udvidelsen af strafferammerne, så vi får mulighed for en skærpet håndhævelse af loven.

Når der nu foreligger så mange gode ændringsforslag – som SF med glæde støtter – til at forbedre loven, synes vi, det er lidt kedeligt, at der er nogle skønhedspletter på den.

Af de ændringsforslag, SF har fremsat, vil jeg hæfte mig ved ét, nemlig ændringsforslag nr. 30. Det er uforståeligt for SF, at et enigt Folke-

ting ikke kan støtte dette ændringsforslag. I betænkningen kan man se, at regeringen mener, at klagegebyr i miljøsager ikke agtes anvendt for nærværende. Men hvorfor i alverden skal vi så lave en hjemmel til, at der kan opkræves klagegebyr? Jeg skal understrege, at SF er tilhænger af, at der er brugerbetaling ved tilsynsvirksomhed og betaling for andre administrative opgaver, hvor virksomheder drager nytte af – kan man sige – at det offentlige udfører disse opgaver. Men vi er meget ømme om, at der ikke indføres gebyr for borgernes ret til at klage; det er et retsprincip, som vi håndhæver i alle lovforslag overalt, hvor denne regering prøver at begrænse borgernes ret til at klage ved at lægge gebyrer på. Hvorfor i alverden skal vi have hjemmelen ind i denne lov? Regeringen skriver i betænkningen, at man ikke har tænkt sig at bruge den. Hvorfor kan man så ikke støtte SF's ændringsforslag? Hvad vil man med at have det stående i loven? Det synes jeg vi skal have et klart svar på fra regeringens side i dag.

Må jeg så sige vedrørende Kristeligt Folkepartis henvendelse til de øvrige partier om Kristeligt Folkepartis ændringsforslag, at vi mener, at spørgsmålet om retsbeskyttelse i den sammenhæng, som Kristeligt Folkeparti fremhæver her, rettelig kunne gemmes, til Vinding Kruse-udvalgets betænkning foreligger. Det er jo en problemstilling, som SF har interesseret sig en del for. Vi kunne i den sammenhæng se på de nævnte problemer, men så bliver det i en bredere sammenhæng, som vi mener er vigtig. I dag vil vi afvise Kristeligt Folkepartis forslag.

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil gerne takke Folketingets partier for et meget sagligt og konstruktivt arbejde omkring miljøbeskyttelsesloven, som har været fremme nu for tredje gang, og som det ser ud til at vi kan opnå enighed – stor enighed – om. Det har været et meget stort arbejde, og der har været vist god vilje til at få nogle af de væsentlige resultater igennem. SF har nævnt ren teknologi og forbedring af strafferammerne; selv kan jeg nævne miljøaftalerne som en meget væsentlig del af en moderne miljøpolitik.

Der er nogle enkelte områder, hvor der som også nævnt ikke har været fuld enighed, og jeg har naturligvis forståelse for grundsynspunktet i Kristeligt Folkepartis ændringsforslag. Når jeg og flertallet alligevel ikke har følt at kunne

[Miljøministeren]

efterkomme det, skyldes det jo, at disse omkostninger ved undersøgelser kun pålægges, hvor det er overvejende sandsynligt, at der er en årsagssammenhæng mellem forurening af omgivelserne og virksomhedens emissioner. I de tilfælde – hvor det altså skal være overvejende sandsynligt – finder jeg, det er rigtigere, at man lader den formodede forurener betale de fornødne undersøgelser, i stedet for at vi skal igennem årelange tvister, som vi jo kender visse steder fra, om, hvem der i virkeligheden skal gå i gang med undersøgelsen, som er en forudsætning for, at der gøres noget ved det. Skulle man være udsat for et urimeligt myndighedskrav i den forbindelse, er det jo sådan, at domstolene stadig væk står til rådighed.

Til SF vil jeg sige om brugerbetaling i forbindelse med administration, at administrationen bag det hele jo er en del af omkostningerne for det offentlige for ekstraordinære ydelser eller særlig tunge ydelser. Alternativet er jo, at skatteskruen skal drejes yderligere. Vi vil gerne, at det, at man trækker på det offentlige, også kommer til at afspejle sig deri, at man kommer til at betale for ydelserne. Om klagegebyrerne kan man naturligvis sige: Så slet dem totalt! Men dér har jeg valgt at opretholde muligheden, især fordi Folketinget kommer til suverænt at afgøre, hvornår muligheden bliver anvendt.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Hvis vi altid kunne regne med, at der blev administreret sådan, som miljøministeren har givet udtryk for, tror jeg ikke, der ville være noget problem i § 71, som Kristeligt Folkeparti har stillet ændringsforslag til. Men jeg er bange for, at der vil blive administreret på en lidt hurtigere måde i en række tilfælde.

Der står i denne paragraf, at virksomheden kan blive tvunget til en meget omkostningskrævende undersøgelse for at dokumentere sin uskyld. Man taler om en virksomhed, »der kan give anledning til forurening«. Ministeren brugte udtrykket, at »det var overvejende sandsynligt«, at virksomheden havde givet anledning til den. Hvis ministeren havde skrevet det i loven, ville jeg også have været fuldt tilfreds. Men der står faktisk kun, at virksomheden »kan give anledning til forurening«, og det betyder i praksis, at hvis der er konstateret forurening i et eller andet område og der ligger en

virksomhed, som arbejder med det stof, der er fundet i nærheden af forureningsstedet, kan man konstatere, at virksomheden naturligvis kan have givet anledning til det, og så kan man altså med denne lov i hånden fra myndighedernes side pålægge virksomheden at bekoste en million på undersøgelser af hele området for at dokumentere virksomhedens uskyld. Og så vil man ikke engang give virksomheden en simpel ret til at få refunderet sine udgifter, når den har påvist, at den er totalt uskyldig. Jeg synes, det er for dårlig en retssikkerhed at give en virksomhed. For der står altså: »kan give anledning«. Der står ikke: »hvis det er overvejende sandsynligt«.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg burde nok i mit første indlæg være kommet med nogle korte betragtninger om aftalestrategien, som SF har været meget skeptisk over for i den nye miljøbeskyttelseslov. Når vi har valgt for nærværende at stille os tilfredse med de formuleringer, der er i lovforslaget og i betænkningen, er det, fordi vi mener, at vi hermed har fået en rimelig grundlæggende forståelse mellem alle de partier, der stemmer for dette, om, at aftalestrategien kun skal bruges på særlig udvalgte områder, hvor det ikke kommer til at kollidere med den demokratiske ret for borgerne til lokalt at kunne skærpe miljøkrav ud fra lokale miljøinteresser. Det har været det grundlæggende problem, vi har set i en aftalestrategi.

Må jeg sige vedrørende ministerens svar om brugerbetaling for klager, at jeg synes, ministerens forsvar for, at man skal have hjemmelen i loven, var svagt. Ministeren lagde vægt på, at Folketinget har den afgørende suverænit. Hvis det virkelig er det, ministeren går efter, at Folketinget skal have den afgørende suverænit med hensyn til, om der skal opkræves gebyrer for klager, hvorfor i alverden skal vi så give hjemmelen i denne lovgivning? Det er jo Folketinget, der i dag tager stilling. Og ministeren mener åbenbart ikke, ligesom jeg, at Folketinget skal give tilladelse til at indføre brugerbetaling for klager. Jamen hvorfor i alverden skal ministeren så have hjemmelen? Jeg kunne også godt have lyst til at spørge de andre partier, som åbenbart stemmer for det her med glæde – og stemmer imod SF's ændringsforslag – hvor-

[Gade]

for i alverden man stemmer imod SF's ændringsforslag. Hvad vil man med den bemyndigelse, som man her tilkendegiver at man ikke agter at bruge i praksis?

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Til hr. Glønborg vil jeg sige, at man naturligvis kan strides om ordene, men det vigtigste er jo praksis i forbindelse med ordene. Og dér er det sådan, at det skal være overvejende sandsynligt, for at en kommune kan pålægge en virksomhed disse udgifter, og det taler logikken jo også for, for hvis ikke det er overvejende sandsynligt, vil kommunen tage en erstatnings-sag og påføre borgerne meget store omkostninger i forbindelse med en retssag. Derfor finder jeg egentlig, at det, sådan som det er formuleret, er tilfredsstillende i en almindelig lovtekst; praksis har hidtil vist, at man kun gør det, hvor det er overvejende sandsynligt.

Vedrørende gebyrerne og hjemmelen må jeg sige, at det må dog være muligt for Folketinget – også for ministeren i overensstemmelse med Folketingets udvalg – at indføre gebyrer i forbindelse med klager, hvis vi skønner, det er relevant, i stedet for, at vi skal igennem en lovændringsproces. Hvis vi i øvrigt er enige om at gennemføre gebyrer, må det være det sikreste i forbindelse med en ekspedition igennem Folketinget og igennem ministerierne, at muligheden er til stede – i stedet for, at man skulle til at lave nogle store, tunge lovændringer.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg synes, det er naturligt, at ministeren henviser til praksis for fortolkning. Og det kan man udmærket gøre, hvis der havde stået det samme i de tidligere gældende love. Men der er jo foretaget en ændring i ordene her, og når man foretager en ændring, plejer der gerne at ligge en mening bag.

Jeg er nødt til at spørge ministeren: Hvad er så hensigten med, at man har fået en ny formulering her, der er anderledes end den, man er vant til? Hvis det ikke betyder noget, kunne man jo lige så godt have skrevet det, der stod der før; så var der rimelighed i at henvise til tidligere praksis. Det er der ikke i dag, og kommunerne, eller hvem der nu ellers er miljøtilsyns-plygtige rundt omkring, vil altid med loven i hånd kunne sige: Jamen der står sådan nu. Der

er intet præcedens for, hvordan det skal fortolkes i forhold til den ordlyd, man tidligere har haft.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Må jeg sige i relation til det spørgsmål, hr. Glønborg har rejst, at for os er der ingen tvivl om, at der faktisk er tale om ændringer på det punkt, som hr. Glønborg henviser til, og det synes jeg da også man skal vedgå. At jeg ikke stemmer som hr. Glønborg, er så en anden sag.

Med hensyn til spørgsmålet om brugerbetaling ved klager siger ministeren, at man skal undgå store, tunge lovændringer. Jamen det, vi taler om, er en lille bitte lovændring, hvis det bliver nødvendigt.

Det andet, jeg synes det er vigtigt at hæfte sig ved, er, at ministeren siger, at han vil have muligheden, men samtidig skriver ministeren i betænkningen, at hjemmelen i § 87 til at fastsætte regler om klagegebyr ikke agtes anvendt for nærværende. Det må så betyde, at ministeren i dag ikke kan se nogen grund til at lægge gebyrer på nogen af de klager, der er knyttet til denne lovgivning.

Så er det, jeg spørger: Hvad er det, ministeren vil have, når han i dag ikke har fantasi til at forestille sig, at det skal bruges? Jeg vil gerne have ministeren til i dag heroppefra at bekræfte, at ministeren i dag ikke har fantasi til at forestille sig nogen af de klager, der i forbindelse med denne lovgivning skal belægges med gebyrer. For det må jo være det, der står i betænkningen, eller hvad?

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Til det sidste kan jeg svare hr. Gade, at jeg har masser af fantasi; jeg kan da sagtens fantasere mig til en kolossal masse gebyrer. Jeg finder bare ikke, det er relevant for nærværende. Det kan da være, Folketinget finder det relevant om et år, det kan hr. Gade ikke udelukke, og så er det ikke særlig relevant – synes jeg – og praktisk, at vi skal igennem en lovændringsproces i den anledning, og jeg synes ikke, at man skal bremse for mulighederne, som Folketinget måtte have om et år.

Det, hr. Gade skal være glad for, er, at ministeren meddeler, at han ikke agter at anvende det for nærværende, og at man kommer tilbage til udvalget; men min fantasi synes jeg ærlig talt ikke han skal udfordre.

[Miljøministeren]

Til hr. Glønborgs bemærkninger vil jeg sige, at sådan som jeg læser teksten – som er ændret, det er korrekt – er den ændret i overensstemmelse med den praksis, der har været, og for at tydeliggøre den. Hvis man sammenligner § 52 i den gamle lov med § 71 i den nye, er der en tydeligere opstilling af, hvad der er muligt for kommunalbestyrelserne at kræve i forbindelse med virksomheder og undersøgelser af forureningsmuligheder. Og der har altså udviklet sig en praksis, der går ud på, i hvert fald ifølge de oplysninger, jeg har, at der skal være overvejende sandsynlighed for, at der er sammenhæng mellem virksomheden og forureningen. Ellers er der jo et erstatningskrav, og det vil man være varsom med at pådrage sig og sine borgere.

Tekstforskellen skyldes altså erfaringerne med den gamle lov; det er en tydeliggørelse, men det ændrer ikke på det, der, som jeg tidligere har sagt, foreligger oplyst for mig, nemlig at det skal være overvejende sandsynligt, hvad der jo også er logik i, for ellers vil kommunen pådrage sig et erstatningsansvar med alle de ekstraomkostninger, der ligger i det.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg kan forstå, at miljøministeren meddeler os, at det kan være farligt at udforske hans fantasi, men det er alligevel på en eller anden måde den, man er nødt til at undersøge, når ministeren skriver, at man ikke agter at fastsætte regler om klagegebyr for nærværende, men at man jo aldrig kan vide, hvad Folketinget mener om et år. Nej, men hvis Folketinget til den tid mener noget andet end i dag, kan det jo, som man plejer, lave en lovændring. Det besynderlige i denne situation er, at regeringen foreslår, og at et flertal har tænkt sig at gennemstemme et forslag om, at det er muligt at opkræve gebyrer for klager, men samtidig fortæller os, at det har man så sandelig ikke tænkt sig at gennemføre.

Derfor bliver jeg vel nødt til alligevel at prøve at udforske ministerens fantasi, og jeg kan altså ikke få andet ud af det, end at der et eller andet sted i baghovedet ligger planer og tanker hos regeringen om, at man vil komme med forslag om gebyrer på klager senere. Det gør mig kun endnu mere sikker på, at jeg skal opretholde mit ændringsforslag, og jeg er ked at, at der tilsyneladende ikke i dag kan blive et flertal for

at få en klar retsbeskyttelse af borgerne. Jeg troede faktisk, det var noget, miljøministeren lagde megen vægt på, men jeg kan altså forstå, at denne retsbeskyttelse af borgerne er noget, man går og pjatter lidt med. Det er noget, som kun gælder i nogle, men ikke i alle tilfælde.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg må konstatere, at miljøministeren herfra har meddelt, at det ikke har været hensigten at stramme praksis op, og det går jeg ud fra vil manifestere sig i de bekendtgørelser, som kommer i forbindelse med denne lovgivning. Det kunne indicere, at der ikke bliver forholdsvis flere sager af denne her art end tidligere, og det må vi jo håbe. Men de få mennesker eller de få virksomheder – og det er jo altså også mennesker – som kommer uheldigt af sted, fordi de får pålagt en stor udgift, er altså stadig væk nødt til at skulle hele vejen om ad det traditionelle retssystem med brug af advokater i massevis for at anlægge sag for at få deres soleklare ret.

Jeg beklager, at man ikke har benyttet denne anledning til at fremme retssikkerheden for den enkelte, og jeg konstaterer, at Det Radikale Venstre, som jo ellers altid har været meget optaget af borgernes retssikkerhed, ikke ville svare på mit spørgsmål om, hvorvidt man ikke anså virksomheder for at være borgere, der havde krav på almindelig retssikkerhedsbehandling.

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Den debat, jeg har her med hr. Glønborg, er en af de positive ting, der kan ske i folketingssalen, men som er sjældne, nemlig at man kan tale til hinanden og få afklaret eventuelle misforståelser eller u hensigtsmæssige formuleringer.

Jeg kan bekræfte hr. Glønborgs konklusion af mine udtalelser og give tilsagn om, at de vejledninger, som kommer fra ministeriet, vil være i overensstemmelse med mine svar her i folketingssalen til hr. Glønborg.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§ 1, ændringsforslag nr. 1 og § 2, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3
forkastedes, idet 8 stemte for, 108 imod.

Ændringsforslag nr. 2 om en ny affattelse af § 3, § 3 i den nye affattelse, ændringsforslag nr. 4, § 4, således ændret, §§ 5 og 6, ændringsforslag nr. 5, § 7, således ændret, §§ 8 og 9, ændringsforslag nr. 6, § 10, således ændret, §§ 11-32, ændringsforslag nr. 7, § 33, således ændret, § 34, ændringsforslag nr. 8 om en ny affattelse af § 35, § 35 i den nye affattelse, ændringsforslag nr. 9 om en ny affattelse af § 36, § 36 i den nye affattelse, ændringsforslag nr. 10 om indsættelse af en ny paragraf efter § 36, §§ 37-40 og ændringsforslag nr. 11
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 12
forkastedes, idet 11 stemte for, 105 imod.

§ 41 med den foretagne ændring, § 42, ændringsforslag nr. 13 om en ny affattelse af § 43, § 43 i den nye affattelse, §§ 44 og 45, ændringsforslag nr. 14 og 15, § 46 med de foretagne ændringer, § 47, ændringsforslag nr. 16 og § 48, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 17
forkastedes, idet 8 stemte for, 109 imod.

Ændringsforslag nr. 18, § 49, således ændret, §§ 50 og 51, ændringsforslag nr. 19 om en ny affattelse af § 52, § 52 i den nye affattelse, §§ 53 og 54, ændringsforslag nr. 20, § 55, således ændret, §§ 56-63, ændringsforslag nr. 21, § 64, således ændret, ændringsforslag nr. 22 og 23, § 65 med de foretagne ændringer, §§ 66 og 67, ændringsforslag nr. 24 og § 68, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 25
forkastedes, idet 8 stemte for, 108 imod.

§§ 69 og 70 og ændringsforslag nr. 26
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 27
forkastedes, idet 16 stemte for, 98 imod.

§ 71 med den foretagne ændring, §§ 72 og 73, ændringsforslag nr. 28, § 74, således ændret, ændringsforslag nr. 29, § 75, således ændret, og §§ 76-86
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 30
forkastedes, idet 15 stemte for, 99 imod.

§ 87, ændringsforslag nr. 31, § 88, således ændret, ændringsforslag nr. 32 om indsættelse af en ny paragraf efter § 88 og §§ 89-92
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 33
forkastedes, idet 8 stemte for, 108 imod.

§§ 93-96
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 34
forkastedes, idet 8 stemte for, 109 imod.

Ændringsforslag nr. 35, § 97, således ændret, §§ 98-100, ændringsforslag nr. 36, § 101, således ændret, § 102, ændringsforslag nr. 37, § 103, således ændret, § 104, ændringsforslag nr. 38, § 105, således ændret, § 106, ændringsforslag nr. 39 om indsættelse af en ny paragraf efter § 106, ændringsforslag nr. 40 og 41, § 107 med de foretagne ændringer, § 108, ændringsforslag nr. 42 om en ny affattelse af § 109, § 109 i den nye affattelse og §§ 110-115
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-
hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 55: